Witsil: Keik tulge minno jure nüüd.

Saul olli armas Jummalal
Ja wäärt sel keige kõrgemal,
Kui temma noor weel olli;
Ta tõstis tedda kunningaks
Ja omma rahwa üllemaks,
Et rööm sest keigil tulli.

Jehowa Waim ta peale sai:
Ta teiseks innimesseks jäi
Ja räkis kui prohwedid;
Sesamma Waim tal önne töi,
Et temma sõas mahha löi
Wilistid, Amalekid.

Oh agga, oh üks ainus pat,
Se wihhastas ni Jummalat,
Et se Waim temmast lahkus;
Üks kurri waim, kes kurwastas
Ja kurja pole kihhutas,
Sel olli nüüd se wõimus.

Oh andke sedda kunningast
Kes nenda wägga rummalast
Jehowa heldust põlgas
Ja kiusas tagga Tawetid,
Kel süüd ei olnud ühtigid,
Ja kedda Jummal kaitsis.

Üks rõwel,

kes ei arwanud Jummalat taewas ollema, ja temma prowi katsuminne.

(Üks wannaaegne jut.)

Wõeral maal ühhe Würsti rikis ellas üks kangur ühhes ükksikus majas omma naese ja lastega waggaste jummalakartusses keige omma ello aea ja püüdis omma kangru ammetiga omma naest ja lapsi toita; agga waesus ja nälg olli temma majas suur, sest et se kangru ammet palju ei maksnud. Üks kord tulleb temma majase üks uhke saks ja terretab tedda ja küssib: Kas sa, Willem, mind ei tunne? Ei tunne! — Minna ollen se Juhhan. — eks sa mälleta, kui meie poisikessed ollime ja seal seks kohhas mängisime. Willem, ütleb: Ei minna wõi teid, auus saks, tunda. Juhhan ütleb: Agga ma nään, et sinna ni sures waesusses ellad; sinno laste näggo ja rided näitawad wälja, et sa wägga waene olled. Mis ma teen, kulla saks? Nüüd on waene aeg, mo tö ei maksa. — Juhhan ütleb: Mul on wägga halle meel so waesusse päerast, ja et

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1863, lk. 32